

Scénář rozhovoru s Annou Butovou

Naše prababička Anička Butová se narodila v roce 1928 v Polsku a své dětství prožila na Volyni.

Rodiče hospodařili na statku, kde bylo vždy hodně práce.

Tak my jsme hospodařili, tatínek měl hodně půdy, pole koně, krávy, prasata. Tak jsme museli makat jako zemědělci.

Její tatínek byl laskavý a věřící člověk a často pomáhal za II. světové války druhým, i když to bylo velmi nebezpečné.

Pomohl zachránit Kalmika Marzu.

Neúspěšně ukrýval polského učitele Nowaka, kterého u nich na půdě zastřelili Banderovci.

Když oni odešli, tak tatínek zase vstal a šel za nimi, aby nás chránil nás všechny, ale když už výstřely dali třetí výstřel do hůry, tak tatínek šel na půdu a Nowak už byl v Pánu.

A 3 roky ukrýval Židovského chlapce Gríšu, kterému na konci pomohl dostat se do Palestiny.

To bylo tak, můj tatínek byl ve městě a jel povozem (to tenkrát nebyla auta) podél plotu kolem ghetta (kde byli všichni Židi umístěni). Jmenovalo se to ghetto. Ale viděl tam v koutku sedět kluka. Takového malého kluka a on tam jel podél ghetta a zastavil koně a Gríšu vzal a vytáhnul ho z toho ghetta z toho oplocení a přivezl ho k nám domů.

Babička se na Volyni vdala a narodily se jí tři děti, se kterými se přistěhovali do Čech do Dvora Králové.

Až potom, když už naši rodiče přijeli do Čech, moji rodiče, tak my jsme s holkama jeli navštívit je tady v Čechách, ale táta nejel, manžel. Až uvolnil školu, ale až potom jel on do Čech, když už Ladík byl malej.

Z inzerátu v novinách se dozvěděla, že jí a jejího otce někdo hledá.

Zavolala, my jsme měli telefon doma, tady na nábřeží a já jsem tam zavolala a on se mně ozval a brečeli jsme oba. On v Izraeli a já ve Dvoře.

Gríša zařídil předání nejvyššího izraelského vyznamenání babičce, Spravedlivý mezi národy.

My jsme vyznamenání přebírali v Praze, na Židovském konzulátu.

Babička zůstala s Gríšou nadále v telefonickém kontaktu, až do jeho smrti.